

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Winkler – Galicka

SSo Ewa Taberska (spr.)

SSO Sławomir Jęksa

Protokolant apl. adv. L. A.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Wojskowej del. do Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2015r.

sprawy **P. P. (1)**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk i art. 244 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Środzie W... – VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s we W.

z dnia 17 grudnia 2014r. sygn. akt VII K 768/13

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

- na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres lat 4 (czterech) tytułem próby,

- na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz S. D. kwoty 1500 (tysiąc pięćset złotych) w terminie 3 (trzech) miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 500 złotych

S. M. W. E. T.

UZASADNIENIE

P. P. (1) został oskarżony o to, że:

I. W dniu 30 października 201r. w miejscowości B., powiatu (...), województwa (...), na terenie parkingu przy budynku kościoła, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 1500 złotych na szkodę S. D., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

II. W dniu 30 października 201r. w miejscowości B., powiatu (...), województwa (...) kierował samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) pomimo orzeczonego przez Sad Rejonowy we Wrześni prawomocnego

wyroku sygnatura akt II K 161/10 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 24 miesięcy, tj. od 19 lutego 2010r. do 19 lutego 2012r., tj. o czyn z art. 244 kk

Sąd Rejonowy w Środzie W.. – VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we W., sygn. akt VII K 768/13:

1. Uznał oskarżonego P. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie I, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych , ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych

2. Uznał oskarżonego P. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie II , stanowiącego przestępstwo z art. 244 kk i za to na podstawie art. 244 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności

3. Na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 rok i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz obciążył oskarżonego kosztami procesu.

Apelację od tego wyroku złożyła obrońca oskarżonego i zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk i art. 4 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i uwzględnienie jedynie dowodów na niekorzyść oskarżonego, tj. poprzez:

- uznanie wyjaśnień oskarżonego za częściowo niewiarygodne w sytuacji gdy oskarżony konsekwentnie w toku postępowania podtrzymywał swoją wersję wydarzeń, którą potwierdził świadek K., nadto gdy prawidłowa ocena pozostałego materiału dowodowego wskazuje jednoznacznie na szereg istotnych rozbieżności, które uniemożliwiają uznanie wersji przeciwnej do prezentowanej przez oskarżonego za wiarygodną, nadto w sytuacji gdy wersja przeciwna do wersji prezentowanej przez oskarżonego jest nieprawdopodobna

- uznanie zeznań świadka K. za częściowo niewiarygodne z tej przyczyny, że stoją one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, a także wskazując, że nie były one spójne i konsekwentne oraz nie zostały potwierdzone dokumentami, w sytuacji gdy zachowanie świadka (treść jego zeznań) oceniona zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, nie budzi wątpliwości co do jego wiarygodności

- uznanie zeznań świadka G. S. i L. M. za wiarygodne w sytuacji, gdy zeznania te różnią się między sobą, a nadto gdy prezentowana przez w/w świadków wersja zdarzenia jest nieprawdopodobna

- uznanie zeznań świadków L. D., A. A. i J. S. za wiarygodne w sytuacji, gdy ich zeznania nie są ze sobą spójne, a także różnią się od wyjaśnień oskarżonego, z którego inicjatywy poruszono w niniejszym postępowaniu temat wizyty u oskarżonego następnego dnia po zdarzeniu

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku , który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony P. przyjechał do miejscowości B. z nieustalonymi osobami i wszedł do otwartego pojazdu marki M. o nr rej. (...) uruchamiając go

- oskarżony zabrał w/w samochód w zamian za długi P. T.

- oskarżony odjechał w/w samochodem

- następnego dnia po zdarzeniu oskarżony w rozmowie z L. D., A. A. i J. S. przyznał się do zabrania pojazdu i odmówił jego wydania

Podnosząc powyższe zarzutu obrońca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego
- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji obrońca podniosła także z ostrożności zarzut rażącej niewspółmierności kary i wniosła o rozważenie warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie podnoszonego w uzasadnieniu zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy chciałby również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzenia, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy oskarżonego. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanego oskarżonemu czynu została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie. W szczególności Sąd Odwoławczy nie podziela stanowiska obrońcy oskarżonego, iż w materiale dowodowym istnieje szereg istotnych rozbieżności, które uniemożliwiają uznanie wersji przeciwnej do prezentowanej przez oskarżonego za wiarygodną.

I tak przede wszystkim rację ma Sąd Rejonowy, że wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom K. K. (3) przeczą zeznania świadków G. S. i L. M., którzy wystarczająco spójnie opisywali przebieg zaboru pojazdu, a postępowanie dowodowe nie wykazało, by świadkowie ci mieli jakiegokolwiek, najmniejsze nawet powody, dla których mieliby fałszywie pomawiać właśnie oskarżonego o kradzież samochodu należącego do S. D. – szwagra A. A..

Takiego logicznego powodu nie wskazał sam oskarżony, a w apelacji obrońca czyni nieudolne pozbawione logiki, jak również przede wszystkim wsparcia dowodowego próby przedstawienia przebiegu wydarzeń, w których to G. S. na skutek swojej nieuwagi traci pojazd, a następnie w porozumieniu z P. T., który w tym celu odmawia zeznań, wskazuje na P. P. (1) jako na sprawcę kradzieży.

Także dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zeznań świadka K. K. (3) nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Mimo iż świadek ten potwierdza wersję wydarzeń prezentowaną przez oskarżonego, to wersja ta nie została poparta żadnymi dokumentami mogącymi potwierdzić, że oskarżony istotnie w okresie wskazanym w akcie oskarżenia przebywał gdzie indziej niż w miejscowości B. dokonując zaboru samochodu S. D..

K. K. (3) w swoich zeznaniach było niekonsekwentny, a ponadto, mimo iż wyrażał pierwotnie sam wolę udokumentowania swoich twierdzeń, to nie przedstawił Sądowi Rejonowemu żadnych wiarygodnych dokumentów, które uwiarygodniłyby fakt zatrudnienia i datę powrotu oskarżonego do miejsca zamieszkania.

Nie sposób także, zdaniem Sądu Okręgowego uznać, że doszło do dowolnej oceny przez Sąd Rejonowy zeznań L. D., A. A. i J. S.. Świadkowie ci opisali wizytę u oskarżonego w domu, a samej wizyty tych osób oskarżony nie neguje. Wszyscy ci świadkowie potwierdzili, że oskarżony przyznał, że zabrał samochód i jednocześnie wyjaśnił dlaczego tak uczynił.

Zatem fakt, który podnosi obrońca, czy i dlaczego oskarżony chciał jeszcze pokazywać tym osobom zabudowania, nie ma istotnego znaczenia w tej sprawie. Zdaniem Sądu Okręgowego natomiast niewykluczonym i wielce prawdopodobnym jest, że oskarżony chciał pokazać im gdzie stoi zabrane przez niego auto, by mogli przekazać przesłanie o możliwości jego odzyskania P. T..

W tym miejscu Sąd Okręgowy chciałby zaznaczyć, iż przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna czynu oskarżonego z art. 278 § 1 kk, niezależnie od jego motywacji wskazywanej przez G. S., jest w pełni poprawna. Oskarżony bowiem przejął władztwo na tą rzecz już w dniu zdarzenia i postąpił ostatecznie z zabranym autem jak właściciel, mimo iż wiedział czyją własnością jest zabrane przez niego M.. Do chwili obecnej oskarżony nie naprawił szkody, w żaden sposób nie skontaktował się z właścicielem auta, czym w pełni wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk..

W kontekście wyczerpania znamion przestępstwa z art. 278 § 1 kk, sprawstwo i wina oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu z art. 244 kk także nie budzą żadnych wątpliwości.

Nie budzi także wątpliwości Sądu Okręgowego rodzaj i wysokość kar jednostkowych oraz kary grzywny za przestępstwo z art. 278 § 1 kk, wymierzonych oskarżonemu za poszczególne przypisane przestępstwa jak i wysokość kary łącznej i Sąd Okręgowy podziela w pełni argumentację Sądu Rejonowego w tym zakresie.

Podzielić natomiast należy zarzut podniesiony w apelacji dotyczący wymiaru rażąco surowej kary, a polegający na braku warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej oskarżonemu kary łącznej.

Odnosząc się zatem do treści tej części apelacji, Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska Sądu I instancji, iż w stosunku do oskarżonego nie zachodzi możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Podnieść należy ponadto, że argumentacja Sądu Rejonowego co do braku możliwości zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa z art. 69 kk – zawarta na str. 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jest wręcz szczątkowa i nie poddaje się ocenie Sądu Okręgowego.

Oskarżony był w przeszłości karany, lecz nie za przestępstwa przeciwko mieniu. Wartość zabranego pojazdu będącego przedmiotem przestępstwa w niniejszej sprawie jest niewielka, ponadto oskarżony pracuje i łoży na utrzymanie dziecka.

Sam fakt skazania oskarżonego także za przestępstwo z art. 244 nie determinuje jeszcze konieczności wymiaru kary bezwzględnej pozbawienia wolności, mimo iż informacja z Krajowego Rejestru Karnego o oskarżonym ujawnia także jego karalność z art. 244 kk w roku 2006r, z art. 178 a § 1 w roku 2010 i z art. 178 a § 4 kk w roku 2011.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy na takie okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, które zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie dają podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. wiodącą przesłanką decydującą o tym czy kara pozbawienia wolności ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej.

Aby możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary Sąd musi nabrać przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzeganego porządku prawnego.

Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że oskarżonemu można zaufać, iż w przyszłości ponownie nie popełni przestępstwa. Ustalając okres próby Sąd Okręgowy kierował się przede wszystkim stopniem pewności prognozy kryminologicznej. Im pewniejsza dobra prognoza tym okres próby może być krótszy. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy uznał, że prawidłowym będzie okres 4 lat próby, który jest okresem odpowiednim dla zrewidowania pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego, biorąc zwłaszcza pod uwagę zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody w kwocie 1500 złotych i to w terminie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku.

W przekonaniu Sądu Odwoławczego, tak ukształtowany wymiar kary i środków karnych w stopniu dostatecznym unaocznia oskarżonemu obowiązek respektowania ustalonych norm prawnych, a także ugruntuje przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw.

W pozostałym zakresie, nie znajdując podstaw do dalszej ingerencji w zaskarżone orzeczenie, Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223, ze zmianami) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 500,00 złotych.

S. M. W. E. T.